

מסורת הש"ס

(א) ומספחה פ"ב ה"ג
 ע"ש (ג) ז"ל דבר (א) וכו'
 גי' הרי"ף וה"ש אצל
 כפאים שלפניו גיטיין
 רש"י (תנ"י תנ"י) (ד) ע"ן
 אצל (ה) (דף מה) (ו) וכן
 בצרכות מז, (ז) ז"ל
 וכפיוש, (ח) ז"ל רב
 הנה, (ט) ז"ל שקלא,
 (י) וע"ע היטב מוק' יצמות
 מ: ד"ה אמר שמואל,
 ס' ש"ן לע"ג.

תורה אור הש"ס

1. שור או קשב או עז כי
 קבל וקדה שבעת ימים
 תחת אמו ומיום השמיני
 יקדלאה ירצה לקרן
 אשה לך: יורה דב כו

הגהות מהר"ב רנשבורג

[א] רש"י ד"ה תחילת
 שמיטה וכו' המעלה
 שמיטה דיה כלן ת"ת
 ואמ"כ מה"ד כשרה:

רבינו גרשום

גועה והטילה ריעי כו'.
 כלומר אם עושה את
 משלשן: איצטריכא ליה
 לאבא. כלומר אבא וכו'
 והכי קאמר ליה איצטריכא
 ליה לרב לאוויזי אורי.
 כלומר שלא תהא כשרה
 עד שתאו אורניה: אמר
 להו שחיי אומר כי
 שאינו עושה דברים כו'.
 כלומר כל שאינה עושה
 דברים של חיות אלא
 עושה דברים שהמיתה
 עושה טרפה: אי ממתיקין
 הוה אמינא דוקא דכייפא
 כו'. כלומר דקה פשטה ידה
 בהמה דקה פשטה ידה
 והחזירה. כלומר שחיה
 כפופה ופשטה ואח"כ
 החזירה אבל פשטה
 וכפפתה אימא לא ליהוי
 כשרה קמ"ל: הא דעבי
 קלא את דעמי קלא. כלומר
 עבי קלא היה זה פרכוס.
 כאן בשותחת כו'. כלומר
 במתרות הוי פרכוס אבל
 (במשותח) [בשותח] לא
 הוי פרכוס: ואמר שמואל
 כותלי בית השמיטה
 שנינו. כלומר דפרכוס
 מעולה הוא שקריה
 הדם תחת בריאות: אלא
 אי אמרת בסוף שמיטה.
 כלומר בסוף שמיטה
 בעיא לפרכוס אמאי חשוב
 פרכוס דילמא בתחילת
 שמיטה זינקא: ודילמא
 שאני זינק דעדיף. כלומר
 לעולם אימא לך בעינן
 פרכוס בסוף שמיטה ואי
 פרכא דילמא בתחלת
 שמיטה זינקא דילמא
 שאני זינק דעדיף ואפי'
 זינקת בתחלת שמיטה
 כשרה אבל פרכוס את
 ביד וברגל בעינן כל
 שמיטה: ומו עדיף והתנן
 ר' אליעזר אומר דיה אם
 זינקת. כלומר ומו עדיף
 זינקת מפרכוס דירגל והתנן
 ר' אליעזר אומר דיה אם
 זינקת. כלומר ר' אליעזר
 ענה לרבן גמליאל דאמר
 עד שתפרכס ביד וברגל
 ואמר לו ר' אליעזר (א')
 דיה אם זינקת אלא
 פרכוס יד ורגל עדיף:
 אבוכרם גרסי: קיל מרבן
 גמליאל כו'. כלומר רבן
 גמליאל סבר עד שתפרכס
 ביד וברגל רובנן סביר או
 ביד או ברגל: אימיא אדר"ג
 כיון שפרכסה ביד או
 ברגל כשרה:

השוטת פרק שני חולין

גועה והטילה ריעי. או זה או זה. גועה כועקת כמו אם יגעה שור
 על בלינו (חוב 1): לאבא. ולרב הוה קרי ליה שמואל הכי משום
 כבוד: לאוויזי אורי. לפרכס האוזן בתמיה לפירכוס חיות גדול הוא
 זה. אזוי לשון מוזין אותו ממקומו
 שאינה זריכה כל כך אלא כל פירכוס
 ו' משמוכנת מפרכסת שאינה עושה
 דבר שהוא הולאת נפש הוי פירכוס
 כדלקמן: שאין יו' המיטה עושה.
 בשעת הולאת נפש קרי לה ממה
 וצנהמה דקה קאי דלילו גסה אפילו
 כפופה ופשטתה הוי פירכוס: אי.
 ממוקא דמתמימן הוה גמרינן לה
 כדקדייקת הא החזירה כשרה משמע
 שפשטתה מכפיפותה והחזירה: אצל
 פשוטה. מעיקרה וכפפתה לא:
 קמ"ל יו' היכא דהוילא פשוטה
 מעיקרה וכפפתה הוי פירכוס:
 משמו. של ר' יוסי: ו'הא. דלמנר
 רב לעיל גועה הוי פירכוס: דעמי
 קלה. שהיה קולה עצה וחוקה דודאי
 אתי מכת חיות: דעמי קלה. כהה
 מתגרמינן עמיא (ויקרא יג): שופס.
 כסמון: מפרום. למרחוק ומיות
 הוא זה: אמר רב חסדא פירכוס
 שאמרו. אני שמעתי כסוף שמיטה
 ואני מפרש י'מאי סוף שמעתי
 אלמע שמיטה היא והאי דקרי ליה
 סוף לאפוקי אס בתחלת שמיטה
 פירכסה כיון דצאלמע שמיטה י'אלא
 פירכסה לא הוי לה חיותא כי היא
 אסיר משום נטיילת שמה: מנא אמייא
 לה. דהאי סוף ששמעתי אלמע הוא:
 י'אוימס. פשטה ולא החזירה דלמרינן
 פסולה: כל היכי תימי וסוייל. דלמנר
 ששמטה לא תסגי בפשיטת יד בלא
 כפיפה ו'חוזרה בתמיה: א"ל רבא
 לעולם סוף שמיטה. דוקא. ודקאמרת
 כל היכי תימי ומייל לאחר שמיטה
 שפספסו תומזר: שאני חסדא כל
 שאינה עושה פן. פשטה וחזרה לאחר
 שמיטה צידוע כו': כפתלס שמיטה.
 כלומר אפי' פירכסה בתחלת שמיטה
 דייה [א] כשרה אלע"ג י'הדיחא
 משוכנת כיון דמללס כותלי בית
 השמיטה דס צידוע שזינקא: ונמידס
 ר"א. דלמנר זינק זינק הוי פירכוס:
 י'חואמר שמואל כו'. להכי איצטריך
 לפרושי דכותלים דהכל לא הוו כותלים
 ממש אלא כותלי בית השמיטה דאי
 הוו כותלים ממש למחר היינו יכולים
 להצין אי האי זינקת הוה בתחלת
 שמיטה או צאלמע שמיטה דאי הוה
 בתחלת שמיטה ימנא הזינקת למעלה
 ככותל דמחמת כח ומיות שהיה עדיין
 צבהמה זינקת למרחוק ואס ימנא
 הזינקת למטה ככותל צידוע שצאלמע
 שמיטה זינקת שלא היה בה כח כל
 כך לזנק הדס למרחוק אצל השמא

לח.

עין משפט נר מצוה

ק"ו א ב ג מ"ו פ"ד
 מהל'
 אכרות הלי"ד סגנ לאון
 (קלן) (קלל) טוט"ע יו"ד
 ס"ח טע"ז ב:

שיטה מקובצת

[א] שאני אומר כל עושה
 דברים שאין המתה עושה
 מאי ניהול: בן השפטה
 דברים שהמתה עושה
 פשוטה וכפפה דברים
 שאין המתה עושה מאי
 קמ"ל: [א] היא דוקא
 בן שהיתה ידה כפופה
 ופשטה: [א] מנא אמייא לה
 רתן בהמה דקה שפשטה
 ידה ולא החזירה פסולה
 ג"כ בלא קפאת פפירם שני
 קלף גרסי פסולה שאינה
 אלא הוצאת נפש הא
 החזירה כשרה אימת וכו':
 [א] ואי עדיף מאי עד
 אמר רבא פרכוס: [א] לאבא
 לרב שמואל הוה קרי ליה
 הכי משום כבוד: [א] אלא
 כל פרכוס שמפרכת
 שאינה עושה: [א] שאין
 המתה עושה: [א] והדיא
 הוויא פשוטה מעיקרה
 וכפפתה הוי פרכוס: נרשם
 עליו ונ"ב שלא נמצא
 בסי"י [א] (הא דאמר רב
 לעיל נגהה הוי פרכוס
 דעבי קלה שויה קולה
 עבה וחוקה דודאי אתי
 מכת חיות) נרשם עליו
 ונ"ב שלא נמצא בסי"י:
 [א] ואני מפרש דמאי
 י'ן שמיטה שמעתי:
 סוף דבאמצע שמיטה
 לא הוה לה חיותא כי
 הא אסירא דההוא פרכוס
 הוי משום נטיילת שמה:
 היתירא דאמרינן פסולה)
 נרשם עליו ונ"ב שלא
 נמצא בסי"י: [א] בפשיטת
 לא הות לה חיותא כי
 האי אסירא דההוא פרכוס
 הוי משום נטיילת שמה:
 היתירא דאמרינן פסולה)
 נרשם עליו ונ"ב שלא
 נמצא בסי"י: [א] בפשיטת
 רצונו מס דמדקמני שאינה אלא
 הולאת נפש דייק דלטו מי לא חיותה
 הרצה אס לא הוילאה נפשם סוף
 שמיטה: רבא אמר פירכוס שאמרו
 בסוף שמיטה. והא דלא חיישינן דלמנר
 בתחלת שמיטה זינק משום דלא שכיחא
 שהיה זינקת אלא כסוף: [א] בי יוד
 פרש י'וצא דופן. לאו מלשון לידה דרש
 אלא גמר לידה לידה מזכור כדלמרינן
 צריש פרק יואל דופן (דה דף ג) והא
 דדרשינן התם אשה כי תזריע ולידה
 עד שתלד ממקום שזורעת דמשמע
 דלרץ מיעוט למעט יואל דופן ולא
 ממעטינן ליה מלידה לידה מזכור
 משום דאי לאו כי תזריע הוה דרשינן
 תלד לרבות יואל דופן כרבי שמעון:
 א
 דלמנר שמואל דהני כותלי לא הוו כותלי
 דכמה דפירכס אפילו בתחלת שמיטה הוי פירכוס: שפיר.
 דהא חזינן למחר ע"י זינקת דפרכוס צאורתא: אלא אי אמרס.
 צאלמע שמיטה בעינן מנא ליה ליה ליה למחר דלחותא צאלמע שמיטה הוה דלמנר בתחלת שמיטה זינק: ודלמנר. לעולם שאר פירכוסין
 לא הוו פירכוס אלא צאלמע או בגמר שמיטה ושאינו זינק דעדיף חיותיה ופירכוס גדול הוא הלכך אפילו בתחלת שמיטה זינקת שפיר
 דמי: דיה אס זינקת. ומדקמני דייה מכלל דקיל: קיל מדרבן גמליאל. דעמי ציד וצרגל [א] צהניס: ועדיף מדרבן. דלמנר ציד או צרגל:
 אצורס. סס האיש: אצורס. וזה אצורס עלמו ומכרינן הוי את הבן ולא י' את האב והוי קורין אותו על שם בנו שעשו את בנו
 קימן לו: עד. משמע דחמירי האי פירכוס רבנן מהנך לעיל ואי דר"א עדיף מאי עד דרבנן משמע דעדיף כיון מיבעי ליה למימר אלא ש"מ זינקת
 קיל ואפ"ה קיאי ליה כי הוי בתחלת שמיטה: כסוף שמיטה. סוף ממש שפרכס בגמר שמיטה דתהוי בה חיות אחר שמיטה:
 פרט

א א

דלמנר שמואל דהני כותלי לא הוו כותלי
 דכמה דפירכס אפילו בתחלת שמיטה הוי פירכוס: שפיר.
 דהא חזינן למחר ע"י זינקת דפרכוס צאורתא: אלא אי אמרס.
 צאלמע שמיטה בעינן מנא ליה ליה ליה למחר דלחותא צאלמע שמיטה הוה דלמנר בתחלת שמיטה זינק: ודלמנר. לעולם שאר פירכוסין
 לא הוו פירכוס אלא צאלמע או בגמר שמיטה ושאינו זינק דעדיף חיותיה ופירכוס גדול הוא הלכך אפילו בתחלת שמיטה זינקת שפיר
 דמי: דיה אס זינקת. ומדקמני דייה מכלל דקיל: קיל מדרבן גמליאל. דעמי ציד וצרגל [א] צהניס: ועדיף מדרבן. דלמנר ציד או צרגל:
 אצורס. סס האיש: אצורס. וזה אצורס עלמו ומכרינן הוי את הבן ולא י' את האב והוי קורין אותו על שם בנו שעשו את בנו
 קימן לו: עד. משמע דחמירי האי פירכוס רבנן מהנך לעיל ואי דר"א עדיף מאי עד דרבנן משמע דעדיף כיון מיבעי ליה למימר אלא ש"מ זינקת
 קיל ואפ"ה קיאי ליה כי הוי בתחלת שמיטה: כסוף שמיטה. סוף ממש שפרכס בגמר שמיטה דתהוי בה חיות אחר שמיטה:
 פרט